

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa I. G.

przeciwko M. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 28 czerwca 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Ś. wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 r. zasądził od pozwanej M. W. na rzecz powódki I. G. następujące kwoty:

1. 12.843,99 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2007 r., z ustawowymi odsetkami,
2. 1.054,45 zł tytułem dodatku za pracę w porze nocnej, z ustawowymi odsetkami,
3. 233,83 zł tytułem diet za podróże służbowe, z ustawowymi odsetkami,
4. 2.895,20 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego, z ustawowymi odsetkami,
5. 423,46 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za odzież roboczą oraz pranie tej odzieży, z ustawowymi odsetkami,
6. 4.000 zł tytułem odprawy pieniężnej z ustawowymi odsetkami.

Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu.

Rozpoznając sprawę na skutek apelacji pozwanej, Sąd Okręgowy – Sąd Pacy w P. wyrokiem z 28 czerwca 2013 r. zmienił częściowo zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych kwotę 11.655,55 zł, z ustawowymi odsetkami, tytułem dodatku za pracę w porze nocnej kwotę 969,46 zł, z ustawowymi odsetkami, tytułem diet za podróże służbowe kwotę 212,83 zł, z ustawowymi odsetkami, oddalając apelację w pozostałym zakresie.

Pozwana wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie prawa procesowego, tj. art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. i w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 207 § 3 k.p.c., art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1 i w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. i art. 214 § 1 k.p.c., a także art. 391 § 1 w związku z art. 202 k.p.c.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego, zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, „ponieważ zaskarżony wyrok został wydany bez uwzględnienia nieważności postępowania zaistniałej przed Sądem I instancji, tj. z naruszeniem art. 379 pkt 5 w związku z art. 214 k.p.c., a zatem została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym

wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez pozwaną znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że zaszła nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, czego nie uwzględnił Sąd Okręgowy.

Skarga kasacyjna jest środkiem odwoławczym od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Oznacza to, że kontrola kasacyjna dokonywana przez Sąd Najwyższy obejmuje stosowanie prawa - procesowego i materialnego - przez sąd drugiej instancji, jeśli zaś chodzi o naruszenia prawa popełnione przez sąd pierwszej instancji, to mogą one być wytykane w apelacji. Tej zasady - będącej pochodną trójinstancyjnego systemu odwoławczego - nie zmienia fakt, że niektóre z uchybień popełnianych przez sądy, a mianowicie te, które w myśl art. 379 k.p.c. powodują nieważność postępowania, są brane przez sąd odwoławczy pod rozwagę z urzędu. Także bowiem w tym wypadku kontroli odwoławczej podlega - odpowiednio - w postępowaniu kasacyjnym postępowanie przed sądem drugiej instancji, a w postępowaniu apelacyjnym - postępowanie przed sądem pierwszej instancji.

Wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zatem uzasadniać zarzut nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, albowiem Sąd Najwyższy - rozpatrując skargę kasacyjną nie jest władny w ramach bezpośredniej kontroli instancyjnej badać ważności (nieważności) postępowania przed sądem pierwszej instancji. Badanie takie - mające jednak charakter pośredni - jest natomiast możliwe w sytuacji, gdy skarżący w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zarzuca sądowi drugiej instancji naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. W takiej jednak sytuacji wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powinien się odwoływać do treści art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., czyli nieważności postępowania, tak jak to czyni skarżąca w niniejszej sprawie, lecz opierać o przesłankę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli oczywistą

zasadność skargi w tym zakresie, z uwzględnieniem że powołanie się na tę przesłankę zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Pomijając samą treść wniosku o przyjęcie w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazującą na nieważność postępowania, również jego uzasadnienie nie spełnia powyższych wymagań już z tego względu, że w ogóle nie powołuje się na naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 2 k.p.c. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają zaś badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów, z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

eb